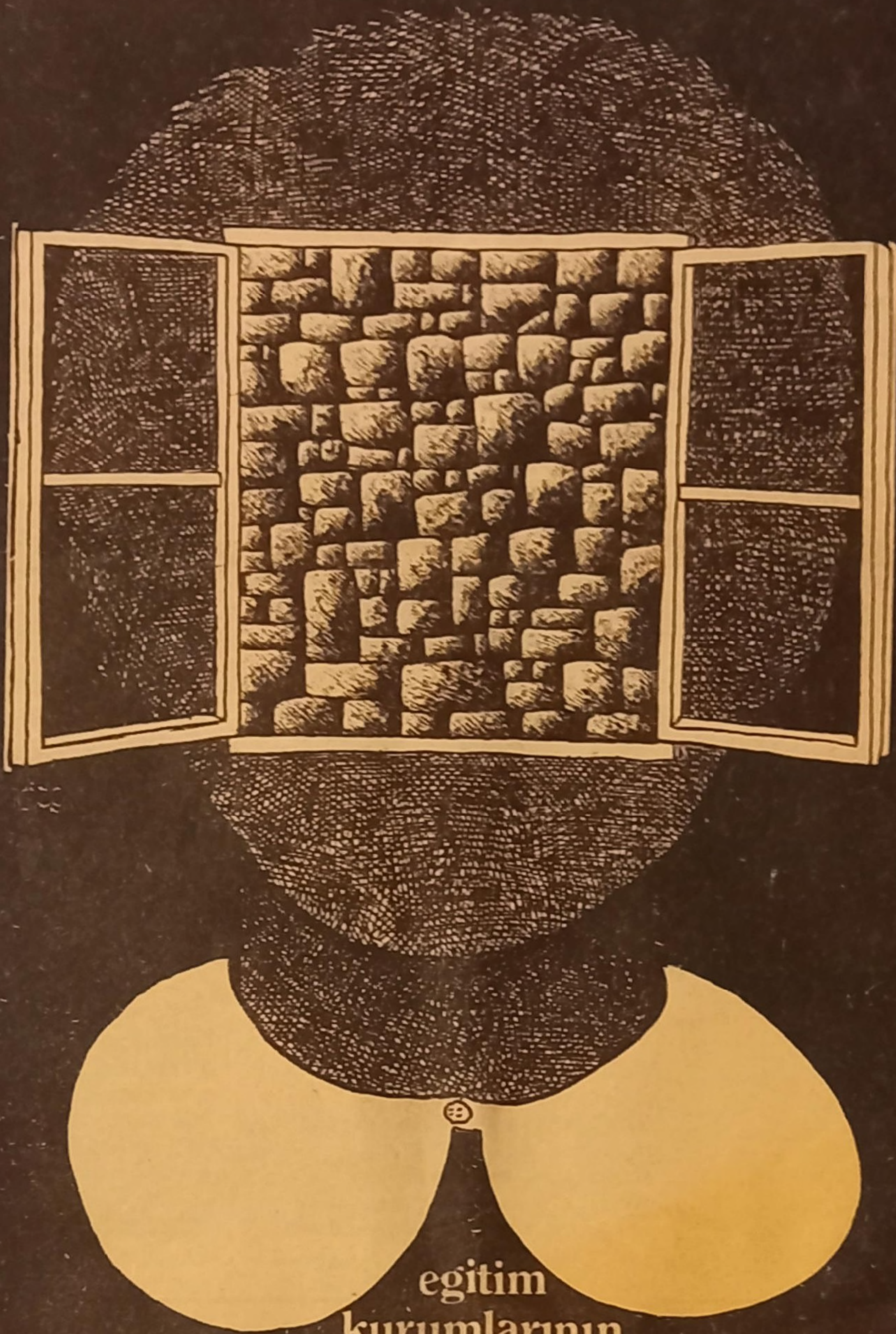
EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI
DEVRİMCİ ÖĞRETMEN 1

Öğretmenlerin Devrimci Mücadelesini Durduramıyacaksınız

Bizler emperyalist-kapitalist sistemin sömürülen bir halkası olan geri bıraktırılmış bir ülkenin eğitim emekçileriyiz. Yarı aç yarı tok geçinmeye çalışan bir kesimiz. Ekonomik-demokratik haklarımız için, uzun zamandır bir örgüt çatısı altında örgütlü mücadele yürütmeye çalışıyoruz. Yüreğimiz halk sevgisiyle dolu.

Ülkeyi artık yönetemez duruma gelen hakim sınıflar, son günlerde öğretmenler üzerinde bir terör estirmeye çalışmakta. Sürgünler yetmiyormuş gibi, en demokratik ve yasal hıkkımız gasp ediliyor.

Biz çocuklarımızın ekmek parasını bulamazken, odun kömür derdiyle uğraşırken, siz nelerle uğraşıyorsunuz bay parababaları. Karnınız tok sırtınız pektir biliriz. Biliriz, bütün emekçiler gibi bizi de boğaz tokluğuna çalıştırmak istiyorsunuz. Susalım, gerçekleri söylemeyelim, mücadele etmeyelim istiyorsunuz. Bunun için çullanıyor üstümüze adamlarınız. Biz kardeşçe ve insanca bir düzen isterken, sizler karınızı artırmakla meşgulsunuz.

Sizler,

Siz ey soyguncular,

Ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekenler,

Emperyalizmle ortaklığa girerek, işbirliği yaparak emekçilerin yarattığı değerlere el koyanlar,

Tüm insanlık değerlerini hiçe sayıp ayaklar altına alanlar,

"Sömürü özgürlüğü serbesttir" diye yanan, tek maddeli bir anayasa isteyenler, yasaları uygulamayanlar,

İşçilere köylülere, öğretmenlere bir lokma ekmeği çok görenler,

Eli kanlı katiller, azgın diktatörler,

İçine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmek için önüne gelene saldıran siyasi iktidar ve onun paralı askerleri,

Sizler bütün parababaları, emperyalistler ve onların uşakları,

Çırpınışınız boşuna.

Bütün işçileri işten çıkarsanızda, bütün öğretmenleri oradan oraya sürseniz de, açığa alsanızda, devrimci gençlik'i sokak ortasında kalleşçe vursanız da, yoksul köylüleri jandarma dipçiğiyle sustursanızda, yurtsever aydınları, devrimcileri zindanlara doldursanızda, sıkıyönetimler getirseniz, darağaçları kursanız da,

Artık boşuna.

Bozkıra kıvılcım düşmüştür. Ve bozkır tutuşmakta, dağlarda fabrikalarda, tarlalarda isyan ateşi yanmaktadır. Ve gün mücadele günüdür.

Kıyımlarınız, sürgünleriniz devrimci öğretmenleri yıldıramıyacaktır.

TÖB-DER'i kapatsanız bile beynimize ve yüreğimize dokunamıyacaksınız.

Devrimci Öğretmenin işçilerle köylülerle ve Devrimci Gençlikle elele olmasını engelleyemiyeceksiniz.

Devrimci Öğretmenin bütün imkanlarını halkın kurtuluş mücadelesinin emrine ve hizmetine sunmasına engel olamıyacaksınız.

Devrimci Öğretmeni yolundan döndüremiyeceksiniz.

Bütün öğretmenler,

Faşizme karşı, emperyalizme karşı, zulme ve baskıya karşı, bir avuç zorbanın iktidarı oligarşiye karşı halkla bütünleşelim, tek bir ses tek bir yumruk ve tek bir yürek olalım.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Emperyalizme ve Faşizme Karşı **DEVRİMCİ ÖĞRETMEN**

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR: TUNCER ÖZDEMİR
ADRES : POSTA KUTUSU 12 SİNCAN ANKARA
BASKI : AYNAK MATBAASI/ANKARA
FİATI : 250 Krş.

ABONE KOŞULLARI :
YURT İÇİ YILLIK : 30.-TL
6 AYLIK : 20.-TL
YURT DIŞI YILLIK: 50.-TL
AYLIK : 30.-TL

Abone olmak için PTT'ye Başvurarak Tuncer Özdemir Adına POSTA ÇEKİ NO: 102075 No. ya para yatırılması yeterlidir.

ÇIKARKEN

Sınıflar mücadelesi- bu, toplumsal hareketin, toplumların gelişmesinin temel dinamiği- olanca karmaşıklığı içinde ve sürekli yükselerek devam ediyor!

Emekçi halkların emperyalizme ve hakim sınıflara karşı uyanışları ve mücadeleleri dünyanın her tarafında yükselirken proletaryanın ve ezilen halkların kurtuluş savaşlarının her geçen gün ulaştığı yeni zaferler emperyalizmi dünya ölçüsünde geriletiyor ve hızla nihai çöküşe doğru sürüklüyor.

Son on yıl toplumumuzun yaşamakta olduğu karmaşaya ve hızlı bir toplumsal uyanışa neden olan da son tahlilde dünya ölçeğindeki ezilen halkların ve dünya proletaryasının zaferine doğru gelişen sınıflar mücadelesidir.

Ülkemizde de mücadele emekçi halk güçlerinin zaferi doğrultusunda gelişmektedir. Hakim sınıflar içinde bulundukları iktisadi ve siyasi ve sosyal çıkmazlardan bir türlü kurtulamamakta, aksine çırpındıkca daha derin çıkmazların içine gömülmektedirler. Bu ise onların her geçen gün yeni saldırılar tezgahlamalarına yol açmaktadır. Tıpkı yaralı bir domuz gibi azgınca saldırmaktadırlar. Onlar saldırdıkça yeni darbeler yiyecekler, bu şekilde kaçınılmaz sonlarına kadar çırpınışlarını arttıracaklardır.

Bugün de hakim sınıfların sömürü ve talan düzenini devam ettirebilmek amacıyla giriştikleri baskı ve sindirme hareketleri giderek yoğunluk kazanırken, Oligarşinin faşist terörü derinleşirken buna karşılık işçi sınıfının ve diğer emekçi halk güçlerinin mücadelesi güçleniyor. Emekçi halkın bilinçlenişi ve uyanışının hızlanması, her geçen gün bilinçli halk kesimlerince yürütülen devrimci mücadelenin yaygınlaşıp yükselmesini getiriyor. Devrimci öğretmen mücadelesi bunun bir parçasıdır.

Bu açıdan Devrimci öğretmen mücadelesinin sorunlarını onun kopmaz bir şekilde bağlı olduğu genel devrimci hareketin sorunları perspektifi açısından ele alınabilir. Bugün ülkemizde "sol" hareketin durumunu özetlemek gerekirse çok parçalı ve bölünmüşlük olgusu ilk elde ifade edilmelidir. 1971 dönemi sonrasının yarattığı kavram kargaşası bir bakıma yapısal duruma da yansımaktadır.

Bu ideolojik ve örgütsel kargaşa ortamı içinde, dünya ölçeğindeki etmenlerin de tesiriyle revizyonizm "güç" toplamaktadır. "Sol" içindeki kararsız, istikrarsız, yılgın unsurları örgütleyerek sahte ve kof bir güçlenme eğilimi oluşturmakta, bu akım bir çok iyi ve dürüst unsuru da peşinden sürükleyerek emekçi halkın mücadelesi çok ağır bir şekilde saptırılmaktadır. Bu "güç"lenme işçi sınıfı hareketi içinde burjuvazi hesabına bir güçlenmedir.

Buna karşılık bu akıma reaksiyon olarak bir başka eğilim daha ortaya çıkmakta, her bakımdan Marksizmin çarpıtılması biçiminde bir ideolojik hat ve onunla beraber de pratikte çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bir siyasi oportünizmin biçiminde şekilllenmektedir.

"Toplumsal ilerleme, ileri demokrasi v.s. ya da "Ne Amerika Ne Rusya Bloksuz Türkiye" şeklinde ilk bakışta birbirine ne kadar karşıt gelen ifadeler kullanılırsa kullanılsın varış noktaları bir ve aynıdır: ekonomizm, sınıf uzlaşmacılığı ve emekçi halkın kurtuluşunun tek yolu olan DEVRİMDEN vazgeçme!

Oligarşinin faşist terörünün giderek yaygınlaştığı böyle bir dönemde bağımsız bir devrimci siyasi hat ve onun siyasi örgütsel ifadesi olarak Devrimci bir parti bugün emekçi halk güçlerinin en temel gereksinimi olarak karşımıza çıkıyor. Bugün her devrimci; öğretmen olsun, işçi olsun, öğrenci olsun, istisnasız bütün bilinçli devrimciler, pratikte yaptıkları herşeyin doğruluğunu bu temel göreve hizmet etme, bu bağımsız siyaseti belirleme, onun üstünde yükselerek devrimci bir siyasi pratiği böyle devrimci bir partinin inşası doğrultusunda yükseltme açısından değerlendirme durumundadırlar.

Kendisinin kurtuluşunu tüm emekçilerin kurtuluşundan ayrı görmeyen DEVRİMCİ ÖĞRETMEN işte böyle bir ortamda görev yapacaktır. Öğretmen hareketine musallat olmuş, yönetimin tepesine kadar çıkabilmiş pasifizme, revizyonizme karşı, hayali hedeflerle hala kafaları bulandırmaya çalışan oportünistlere karşı ve öteki yanlış akımlara karşı devrimci dünya görüşünü kılavuz edinen DEVRİMCİ ÖĞRETMEN, ekonomik-demokratik, politik ve ideolojik mücadele bütünselliğini koruyarak öğretmenlerin devrimci birliğini ve bunun Türkiye soluna katkısını sağlamaya çalışacaktır.

Oligarşinin emekçiler ve öğretmenler üzerindeki baskı ve zulmüne karşı, emperyalizme ve faşizme karşı etkin bir mücadele sürdürmek amacındadır DEVRİMCİ ÖĞRETMEN.

Öyleyse Devrimci öğretmen Hareketi halk yığınlarıyla bütünleşme yolunda ileri atılmalıdır. Devrimci öğretmen hareketi emekçi sınıfların direniş ve mücadele gücünü yükseltecek, halk eylemlerini örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır.

Türkiye Emekçilerinin kurtuluşunun ve buna bağlı olarak öğretmenlerin mücadelesinin zaferi için İLERİ.

Devrimci Öğretmenlerin birliği için İLERİ
Emperyalizme ve Faşizme karşı tek bir ses tek bir yürek.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

Devrimci öğretmenlerin mücadelesini doğru değerlendirebilmek için, kısada olsa Türkiye Devrimci hareketinin ulaşmış olduğu seviyeyi doğru tespit etmemiz gerekmektedir.

Devrimci Hareketin içinde bulunduğu durumu ve karşılaştığı sorunları genel olarak ele alıp ileriki sayılarda da, devrimci öğretmenlerin mücadelesinin ulaştığı seviyeyi ele almaya çalışacağız. Biz, her ne kadar kendimizi bir derginin seviyesiyle sınırlayacaksak da bu sayfalarda kısada olsa sorunlarımızı dile getirmeye çalışacağız. Biz (özel olarak) öğretmenlerin mücadelesi ile kendimizi sınırlamamız gerekiyorsa da, genele yani, Türkiye de sol'un durumuna değinmek zorundayız. Çünkü: Her özel geneli içinde taşır.

Ekonomik, politik ve sosyal olayların giderek derinleştiği, sınıf savaşının yeni boyutlar kazandığı, Ülkemizde sol'un gücü ancak spontane (kendiliğinden) gelişen kitle eylemleriyle ölçülebilmektedir. Günümüzde, proletaryanının partisinden yoksunluğu,proleter hareketi kendiliğinden gelişen bir hareket durumuna düşürmüş, eylemler daha çok-ki özellikle-ekonomik-demokratik yapıyı aşamamıştır.

Toplumsal çalkantıların arttığı, yerel patlamalarla hareketin yükseldiği bir dönemde, darma dağınıklığın, teorik keşmekeşliğin tozu dumanı içinde tam bir kör döğüşü devam etmektedir.
Devrimci Hareket adına ortaya çıkan kırk çeşit "görüş" kendi aralarında yaptıkları ideolojik mücadeleyi yanlış ele almakta, bu da yeni ayrılıkları beraberinde getirdiği gibi, Devrimci harekete de çok pahalıya mal olmaktadır.
Kısaca belirtmeye çalıştığımız böyle bir durumu doğru tespit edebilmek için, tek başına içinde bulunduğumuz "an"ı ele alamayız. Bugün içinde bulunduğumuz durumu doğru değerlendirirken, özellikle üzerinde duracağımız mesele, sol adına ortaya çıkan özde sağ güçlerin neden bu kadar "gelişip" gürbüzleştiği"dir.

Bilindiği gibi, 1961 sonrası "nisbi demokratik ortamın" sağladığı durumla beraber, solda bir canlanma görülmüş, 1965 sonrası gelişen kitle eylemleri giderek politik bir biçim almaya başlamıştı. İşçi ve köylülerin ekonomik-demokratik (toprak işgalleri, grevler, toprak mitingleri, 15-16 Haziran vs..), öğrencilerin akademik-demokratik eylemleri-potansiyel anlamda-gelişmiş, özellikle o dönemde DEV-GENÇ kitleler içinde -kitle örgütü olarak- hareketi politize etmeye çalışmıştı. (Ki o dönemde TİP revizyonistleri ne yapacağını şaşırmış,gelişen eylemleri durduramamanın telaşı içinde kıvranıp duruyorlardı. PDA kalpazanları ise iki günde bir yeni teori keşfetmeyle uğraşıyorlardı.) Bir tarafta gelişen devrimci hareket, diğer tarafta hakim sınıfların kendi iç çelişkileri, bu karşıt güçler arasında yeni sosyal patlamaların hayata geçirilmesine sahne oldu. Bu dönemde, oligarşinin sivil kanadının yerine askeri kanadı geçmiş, devrimciler, demokratlar, ilericiler, yurtseverler, yazar çizer ne varsa hepsi, "komünizmi getirmeye çalışmak"la suçlanıp, fişlenmiş, bütün herkes kendi payına düşeni almış, "anti-komünizm demogojisi" ağızlardan düşmez olmuştu. Kimi "eski tüfekler" de "ordu kılıcını indirdi" hevesiyle o dönem yönetiminin "reformist" demogojilerine kanarak, oligarşinin kuyruğuna takılmıştı. 12 Mart öncesi 8-10 grup halinde görünen sol hareket, "muhtıra" verildiği zaman iki grup haline düşmüştü. Buna 12 Mart arefesindeki iki kesim de diyebiliriz. I- Pasifist Kesim, II- Devrimci Kesim.. Ki bazıları o dönemin korkusundan dönekliğini hemen belirtmiş, faşizmin mahkemelerinde "devrimci geçmişlerine" bile küfretmeye başlamışlardı.

Evet, kısaca anlatmaya çalıştığımız 12 Mart döneminde ve öncesinde "provokasyon" yaygaraları "faşizm gelir" avazeleri devrimci hareket adına(!) bağırılmakta, daha önce birbirlerine küfredenler devrimcileri "ortak" saldırıya geçerek, bütün devrimciler "emperyalizmin oyunu"na gelmekle suçlanıyordu. Ve o dönemde bütün hayatı "oyun" olarak görenler, bugün tarihin diyalektiği önünde kendilerine "devrimci" (!) diyenlerdir. Ve bugün bu kervan kalabalıklaştı. 1971 yenilgisi ile beraber, o günden bu güne meyvalar sağlamını dalından bırakıp, çürüklerini etraftaki cıvık çamura döktü. Günümüzde hareketin muarızları gelişen kitle eylemleri, yükselen devrimci hareket karşısında ne yapacağını şaşırmış serseri mayın misali dönüp durmaktalar. Zaten Oligarşi 12 Martta en ağır darbeyi devrimcileri vurmuş, revizyonist-oportünist grup yada grupçuklar bunda ucuz kurtulmuşlardı.

Devrimci kesime indirilen bu ağır darbe, işçi sınıfı hareketine "sahip çıkan"(!) oligarşinin sol içindeki uzantılarının işine yaradı. Evet, yenilgi sonrası gelişip gürbüzleşen" güç, oligarşinin yedek namlusu durumundaki sol içindeki sağ güçlerdi. Yani 71 sonrası dönemde revizyonizm oportünizm adlı ikiz kardeşler dal budak salıp palazlandı.

İşte böyle bir dönemin tozu dumanı içinde devrimci gruplarda örgütsel dağınıklık ve kendi içindeki ayrılıklarla ayakta durmaya çalıştı: Ve hala 1976 Türkiye'sinin acı gerçeği de budur.

Biz meseleyi ele alırken bunun "suç"unun tek başına işçi sınıfı mücadelesinin düşmanlarında görmiyeceğiz. Bunun en ağır suçu bizzat devrimcilerin kendisindedir. Çünkü, karşı güçlerin suçu açıkta olsa bile, devrimciler böylesi olaylarda birinci derecede sorumludurlar.

İçinde yaşadığımız dönemde, işçi sınıfının başına musallat olan revizyonist sendikacılar, gangaster sarı sendikacılardan farksız işler yapmakta, işçi sınıfı içinde çalışmak isteyen devrimcilere engel oldukları gibi, yaptıkları bir sürü "küfürlerle" devrimcileri işçi kardeşlerimize "düşman" olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Böylesi anlayışla ortaya

ve BİRLİK SORUNU

...ıkanlar, işçi sınıfı içinde kendi ideolojilerinden başkalarına karşı "sıkı yönetim", "ideolojik yasak" ilan etmektedirler.

Proletaryanın en iyi, en mükemmel bir şekilde mücadelesinin politize edilebileceği, kendi siyaseti etrafında örgütlenip, kollektif mücadele etmesi gerektiği bir dönemde "küfür kampanyasının" işçi sınıfı mücadelesine yarar getirdiğini kimse iddia edemez.

1971 sonrası "gürbüzleşen" Lenin'in deyimiyle: "proletarya üzerindeki burjuva etkilerin ve burjuvazi tarafından proletaryayı yozlaştırılma biçimlerinin başlıcalarından biri hatta başlıcası" olan revizyonizm ülkemiz devrimci hareketinin temel meselelerini bir tarafa fırlatmış, hareket adına(!) o biçim "tahliller" ileri sürmektedir.

Revizyonizm "güçlülüğü"(!) oynadığı "ince oyunlar", devrimcilere sağdan ve "sol"dan açtıkları küfürler, bazen sempatizan arkadaşların kafasını bulandırmaktadır. Bu devrimci kesim için dezavantaj olmaktadır.

Devrimci hareketin uluslararası sorunları yanlış tespit edilmekte, Türkiye devriminin asıl sorunları bir tarafa fırlatılıp, işçi sınıfı adına(!) yeni teoriler(!) ileri sürülmektedir. Küfürlerle adeta yarışanların devrimcilere ortak saldırılarını, mücadele içinde "Provokasyon mantığı" etrafında birleşen bu sapık unsurların barikatlarının bile ortak olduğunu görmekteyiz. Bu bir tesadüf müdür? Yani karşılarındakilere "sosyal-faşist" diyen (Halkın Kurtuluşu, Militan Gençlik ve Halkın Sesi-Aydınlık) ile bu saydığımız "kutsal sülaleye" "Mao'cu Bozkurt" diyen (Muhacir, TİP, TSİP ve sülaleleri) devrimcilere karşı ağız birliği edip anarşist, Troçkist, goşist vs.. demeleri tesadüf müdür..? Yoksa bunlar bir yanlışlık mı yapmaktadırlar? Bu birbirlerine " o biçim lütuf " ta bulunanların ortak şeyler tespit etmeleri, tahrifat için, devrimci mücadeleye engel olmak için bu ortaklaşa gayret göstermeleri bir tesadüf müdür? Hayır. Bizim düşüncemizde tesadüflere yer yoktur.

Bu ikiz kardeşlerin devrimci mücadeleyi sabote etmek için aynı metodları kullanmaları, başka bir deyişle tarihsel görevlerini birlikte ifa etmeleridir. Tahlillerinin aynı olmasıdır. Bugün Türkiye solu kırk çeşit görünmesine rağmen bizce bu görünüm üç platform şeklinde ele alınabilir.

Artık duyarlılığı olan herkes bu durumu görmektedir. "Ne aynıyız, ne ayrıyız palavraları artık tutmamaktadır. Ki zaten gerçeğin kendisini her gün sosyal pratik bize göstermektedir."(..) Bir yanda 'mülteci' revizyonistlerin başını çektiği ve uluslararası düzeyde SBKP revizyonizmi tarafından temsil edilen akım: Diğer yanda Türkiye'de PDA'cıların objektif olarak yönlendirdiği ve uluslararası düzeyde ÇKP tarafından temsil edilen sapma. (Her iki tarafında ortak iddiası bu ikisinin dışında tercih yapılamıyacağı, "tarafsız" olunamıyacağıdır. Yani revizyonizm ve dogmatizm ikilemi belirleyicidir.(!) Öte yanda, emperyalizmin III. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcileri tarafından uluslararası düzeyde temsil edilen bir akım sözkonusudur." (Devrimci Gençlik, S.12, s.8)

Meseleyi derinlemesine ele aldığımız zaman, şunu göreceğiz ki, bu üç siyasi akım şeklinde görülen yapı, özünde iki cephe de mütalaa edilebilir. I- Pasifist cephe (sağ ve "sol" sapma), II- Devrimci cephe. Ancak bu son saydığımız kesimin istikrarlı bir yapıya sahip olduğunu iddia edemeyiz. Bu kesim oligarşinin, revizyonizmin ve oportünizmin saldırıları karşısında ayakta durmaya çalışmaktadır.

Kısaca belirtmeye çalıştığımız böyle bir yapının içinde, belli koşullar altında yürütmeye çalıştığımız en önemli iş, ayrılıkların köküne inmek ve bu duruma bir çözüm bulmaktır. Biz burada daha çok kitle örgütleriyle, bunların yapısal özelliğiyle kendimizi sınırlamak zorundayız. Burada üzerinde duracağımız konu birlik olmasına rağmen, biz birlik şu veya bu şekilde olsun demiyeceğiz. Ancak genel olarak birlikten ne anladığımızı kısaca belirtmeye çalışacağız.

Birlik sorununa bakış açımız kitle örgütleri anlayışımıza ters düşmediği gibi özünde emperyalizm tahlilinden kaynaklanır.

Devrimci mücadele sırasında ideolojik mücadelenin doğru dürüst uygulanamaması pek çok zorluğu beraberinde getirmektedir. Bizler birlik sorununu ele alırken de bunun bir sürü zorluğu beraberinde getireceğini biliyoruz. Bu konuyu uzun uzadıya anlatmak da gerekmez. Ama, ayrılıkların, solun parçalanışının, suni ayrılıklarında işimize yaradığını iddia edemeyiz. Birlik, "birlik çığırtkanlığı" yapanların yaptığı gibi ele alınamaz. Çünkü: "Devrimci kamptaki ayrılıkları bir tarafa iterek, genel politik hareketle birlik ilan etmek gerici bir şiardır. Ve burjuva demokratik konuma geriye dönüştür." (Lenin)

Oligarşinin ve tasmalı köpeklerinin saldırılarının alabildiğine arttığı, halkımızın içinde bulundukları zorluklardan dolayı yönetime karşı memnuniyetsizliğinin arttığı bir dönemde: Soldaki bu darma dağınıklık gerçekten hoş bir şey değil. Ama birlik öyle basit bir "işaretle" veya iyi niyet gösterileriyle oluşacak bir şey de değil. Bugün çeşitli siyasi yoğunluklar içinde bulunduğumuz 'an'ın ilişki ve çelişkilerini yanlış tespit etmekte, bu da doğal olarak eylem alanında bir sürü yanlışlığı ortaya çıkarmaktadır. (Hatta ittifaklar sorununu bile yanlış değerlendirenlerin TÖB-DER kongresinde nasıl gülünçleştiklerini gördük) Bugüne kadar hiçbir siyasi yoğunluk tarafından uzun vadeli siyasi bir çalışma yapılmamış, yapılan çalışmalar ise sempatizan arkadaşları ön yargıyla doldurma biçiminde ele alınmıştır. Her fraksiyon kendi görüşünü bazen "sır" olarak ele alıp, çalışmalarını sürdürürken, bazıları ise temel meseleleri ele alacağına tali bazı meseleleri temel meseleler yerine koyup

Devamı sayfa 15 de

eğitimin faşistleştirilmesi ve yeni ders kitapları

Yeni ders yılıyla birlikte, orta öğretim için getirilen "tek ders kitabı" sistemi, hazırlatılan ders kitapları ve kitapların içeriğine göre, hazırlanan müfredat programlarının gerçekleştirmeye temel amaç faşizme kitle tabanı yaratmaktır. Tek kitap sisteminin benimsenmesiyle, kitapların niteliği ve dünya görüşü belli kişilere ısmarlanarak hazırlatılması ve müfredat programlarının kitaplardan sonra yayınlanması raslantı değildir. Bilinçli bir çabanın ürünüdür. Bu çabanın özü, Türkiye gibi geri bıraktırılmış ülkelere özgü, kitle desteğinden yoksun, yukardan aşağıya faşizm uygulamasına kitle tabanı yaratmaktır.

Eğitim kurumunun sömürüye dayalı, sınıflı toplumlardaki temel işlevlerinden bir, sömürüyü sürdürmenin ön koşulu olan, mevcut üretim ilişkilerinin içerdiği sömürü mekanizmasının sürekliliğini sağlamaktır. Eğitim kurumunun bu işlevi, onun aynı zamanda üst yapı kurumu özelliği taşımasının sonucudur. Sınıflı toplumlarda sömürünün sürdürülmesi, büyük ölçüde kitlelerin sömürü mekanizmasının bilincine varmalarını engelleyici araçlarla sağlanmaya çalışılır. Sistemin sömürücü egemen azınlığının, gerici dünya görüşünün yaygınlaştırılması, bu araçların en önemlilerinden biridir. Diğer bir deyişle, mevcut düzenin sürdürülmesi, belli ölçüde, bireylerin, üretim ilişkileri temeli üzerinde yükselen toplumsal örgütlenme biçimine uyumunun sağlanmasına bağlıdır. Bu uyumun sağlanması, ancak bilimsellik ölçütlerinin bir kenara itilerek, bilgi üretimini gerici egemen sınıfların dünya görüşünün tekeli altına almakla mümkün olabilir. Sömürücü sınıflar, toplumların ileriye dönük gelişimini bir yönüyle bilimsel bilginin gelişimi ve yaygınlaşmasını engelleyerek, durdurmaya çalışır ve bu çabasında eğitim kurumu oldukça önemli rol oynar.

Ders kitapları eğitimin sürdürülmesinin temel araçlarından biridir. Eğitilenlere aktarılmak istenen bilgi, büyük ölçüde ders kitapları aracılığıyla iletilir. Bu nedenle ders kitaplarının içeriği, mevcut eğitim düzeninin niteliği ve hangi amaçlara yönelik olduğunu belirlemede temel ölçüt olarak kullanılır. Bu, özellikle sosyal bilim ve sanata ilişkin ders kitaplarında daha da belirginleşir. Yeni yayınlanan ve Milli Eğitim Bakanlığınca okullarda takip edilmesi zorunlu tutulan ders kitapları bunun en somut örnekleridir. Söz konusu ders kitapları incelendiğinde hemen hepsinde belli ortak noktalar bulmak mümkün. Bu ortak noktaları belirleyen temel özellik ise kitapların içeriğinin gerici niteliğidir. Sosyal bilim dalları için hazırlanan kitapların özelliğini belirleyen ortak noktalar şöyle özetlenebilir.

Kitapların içeriğinin ırkçı, şöven ve gerici niteliği:
Sosyal bilimler en genel anlamda toplumsal olayların nedenlerini, özelliklerini, birbirleriyle ilişkilerini inceler ve toplumların gelişim yasalarını ortaya çıkarmaya çalışır. Sosyal bilimlerin yöneldiği temel amaç, toplumların ve toplumsal olayların içerdiği ilişkilerin temel yasalarının kavranarak toplumların ileriye yönelik gelişimini sağlamaktır. Fakat bunun sağlanması ancak bu yöndeki çalışmalar sonucunda elde edilecek bilgilerin bilimselliğine bağlıdır. Toplumsal gerçekliğe, sömürücü sınıfların çıkarlarının belirlediği dünya görüşü açısından yaklaşmaya çalışmak, gerçekliğin kavranmasının önündeki temel engeldir. Bu tür bir yaklaşımın ürünü olan bilgiler, gerçekliğin çarpık yansımaları olmaktan ötede bir anlam taşımaz.

Yeni hazırlanan, ders kitaplarında egemen olan yaklaşım biçimini belirleyen bakış açısı, ırkçı ve şöven niteliktedir. Diğer bir deyişle kitaplar öğrencilerin dünyaya bakış açılarını, ırkçı, ve şöven bir yaklaşımı sınırlamaya çalışmakta ve gerçeği demogojik olmaktan öteye gitmeyen bir takım açıklamalarla gizleme çabasına hizmet etmektedir. Bunu gerçekleştirmek için toplumların yüzlerce yıllık tarihsel gelişim sürecinin ürünü olan bilgi birikimi reddedilmekte ve eğitimin amacı, "... Türk ruhunu ve Türk düşünce sisteminin devirden devire, nesilden nesile değişen ve değişmeyen motiflerini..." tespitle sınırlandırılmaktadır. Eğitimin amacı böyle belirlenince doğal olarak edebiyat kitabı yalnızca eskiye dönüş edebiyatına ayrılmakta sosyoloji kitabı, sosyal bilimin temel kavramlarından çok, ırkçı-şöven düşünceler ve bunların övgüsüne yer vermekte, tarih kitabı ise tarihi yapının bozkurt ruhu olduğunu açıklamaya çalışmakta. Kısacası yeni ders kitaplarında öğrenciye Turan hayallerinden başka birşey sunulmamakta ve yetişen kuşakların düşünce yapısı, faşist ırkçı-şöven safsatalarla belirlenmeye çalışılmaktadır.

Kitaplara egemen olan dil:
Yeni ders kitaplarını belirleyen diğer bir özellikte yazarların, yabancı dil kullanma konusundaki özenli çabalarıdır. Ders kitaplarının kendilerinden bekleneni yerine getirmeleri, bir ölçüde, anlaşılır bir dille yazılmış olmalarına bağlıdır. Halbuki kitaplarda göze çarpan ortak özelliklerden biride, günümüzde öğrencilerin ve hatta öğretmenlerin bir çoğunun anlıyamayacağı bir dille yazılmış olmasıdır. Bu konuda oldukça ısrarlı davranıldığı bellidir. Fakat bu, yine de belirli bir tutarlılığın sağlanmasına yetmemektedir. Bir yerde aynı şeyi anlatmak için "münasebet" sözcüğü, başka bir yerde ise "ilişki" sözcüğü kullanılmaktadır. Kitapların bir çoğunda batı ve batının etkisi yerilmekte ve kültür emperyalizminden yakınılmakta, fakat bir taraftanda "gerçeklik" sözcüğü yerine ısrarla "realite" sözcüğü kullanılmakta ve böylece ders kitapları öğrenci için yardımcı olmaktan çok,

GİRESUN EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ve Revizyonizmin Gerçek Yüzü

Giresun Eğitim Enstitüsü giriş sınavlarında okula faşist kadroların yerleştirilmesi için yapılan yolsuzluklar, Giresun halkı tarafından tepki ile karşılandı. 23.10. 1976 günü sınav sonuçlarının ilan edilmesiyle galeyana gelen halk en önde devrimciler olmak üzere okulu işgal etti.

Bu hareket başlamadan önce ve hareket boyunca başta TÖB-DER Giresun şubesi revizyonist yönetici kliği olmak üzere tüm revizyonistler ilkin, sadece yasal girişimlerin yapılmasını durumun Valiliğe bir dilekçe ile şikayet edilip beklenilmesini savundular. Devrimcilerin aktif tavır alan-faşist işgalin engellenmesi için devrimci işgali-savunması sonucu oportünizm yeni bir kıyafete büründü tezlerini hemen değiştirerek pazartesi günü işgalin olmasını savundu.

Amat kitle revizyonistlerin tümüne gerekli cevabı verdi ve başında devrimciler olmak üzere okula yürüdü.

Okula el koyma hafif bir çatışma sonucu gerçekleştirildi. Hareketin başarıya ulaşması sonucu Giresun Halkı ve çevredeki devrimciler akın akın okula doldular.
Bu arada hareketin başarısızlığa uğramasını bekleyen tüm revizyonistler başarıyı görünce kitlenin arkasından güvenlik içinde geldiler ve bu seferde hareketi orada bölmeye çalıştılar. Ama revizyonistleri hiçbir taktiği para etmedi.

Canlı pratik onlara kitlenin arkasından gidilerek kitlelere önderlik edilemiyeceğini "Faşizme karşı, demokrasi kurumlarına, burjuva hukuğuna sığınmanın, faşizme karşı mücadele biçimi olamıyacağını" gösterdi. Tüm revizyonistlerin çirkin yüzü teşhir edilmiş oldu.

İşgal 6 saat sürdü. Sınavlarda yapılan yolsuzlukların delillerine el kondu. Gerekli tavizler alındıktan sonra "sınavların iptali ve tarafsız bir komisyon tarafından yenilenmesi", "eğitim Enstitüsü yönetiminin istifası", "ön kayıt sırasında toplanan paralara elkonması" taleplerini açıklayarak işgal kaldırıldı ve büyük kitle marşlar söyleyerek yürüyüşe geçti. "Bağımsız Türkiye, "Tek Yol Devrim", "Faşist Müdür İstifa" ve "Mücadelemiz Ortak, Kurtuluşumuz Birdir" sloganları sürekli olarak atıldı.
Yürüyüş sonunda devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Devrim andı içildi. Ve hareket sona erdi.
Okuldan elde edilen belgeler çoğaltılarak halka dağıtıldı.

Mektupla bir kişinin ideolojik düzeyi belirtildikten sonra okula alınması isteniyor. Ayrıca müracaatlardaki listeye daha önceden kazananlar işaretlenmiş.

Bu anda durum belirli bir bekleme safhasına girdi. Çünkü müfettişler inceleme yapıyor. Kayıtlar kesinlikle durduruldu.

çelişkilerle dolu, engelleyici bir unsur haline gelmektedir. Ayrıca kitaplar, anlatım bozukluklarıyla doludur ve bu durum öğrenci için işi, bir kat daha içinden çıkılmaz hale getirmektedir.
Ders kitaplarının hazırlanmasında genel olarak kabul edilmiş, temel ilkelerden biride konuların belirli bir anlatım sırasına göre düzenlenmesidir. Söz konusu ders kitaplarının bazılarında bu düzenlemeyi belirleyen ilkenin öğrenciye aşılanmak istenen ırkçı, şöven bakış açısına tanınan öncelik olduğu belli olmakta. Bazılarında ise bu konuda tam bir kargaşa görülmekte, konuların yazarın aklına geliş sırasına göre, rastgele düzenlendiği izlenimini bırakmaktadır. Soruna salt bu yönüyle yani pedagoji tekniği açısından yaklaşıldığında dahi, kitaplardaki düzeyin, yazarların akademik kariyerini belirleyen sıfatlarla ters orantılı olduğu ortaya çıkmakta.
Yeni ders kitaplarını belirleyen diğer bir özellikte, daha önceki ders kitaplarına egemen olan pozitivist anlaşında gerisine düşülmüş olmasıdır. Bu, eğitimin faşistleştirilmesi çabasının, ders kitapları yönündende tamamlanması kaygısının doğal sonucudur. Yazarların her konuyu Turancılık ve Ümmetçilikle ilişkisi ölçüsünde ele almada gösterdikleri işgüzarlık, kitapların doğal olarak bilimsel yanlışlıklarla dolu olmadığına bakmaksızın, üstün ırk ve Turan düşüncesinin övgüsüne vesile yapmak çabası, yazarları bilimsel ilkelliğin belgeleri öğrencilere ve öğretmenlere takip edilmesi zorunlu tek ders kitabı olarak sunulmaktadır.

SONUÇ:

Yeni ders kitapları iktidarı elinde tutan oligarşinin, eğitim faşistleştirilmesi yönündeki çabalarının yeni bir ürünüdür. Oligarşi, yeni ders kitaplarıyla, eğitimin faşistleştirilmesinde güdülen amaç, gelecekte faşizme kitle tabanı yaratmaktır. Devrimci öğretmenin görevi ise, mücadelenin bütünü içinde bu oyunu bozmak, eğitim kurumlarının faşizme kitle tabanı hazırlama aracı haline gelmesini önlemektir. Ders kitapları konusunda verilecek etkin mücadele bu görevin bir bülümüdür. Öğretmenler, yeni ders kitaplarının faşist niteliğine karşı mücadelelerinde konunun önemini de gözönünde tutarak ellerindeki tüm olanakları değerlendirmeli, kitapların yaratabileceği olumsuz etkileri kırmalıdırlar.

DGM'YE KARŞI MÜCADELE ve ÖĞRETTİKLERİ

Geçtiğimiz ekim ayında anti-faşist mücadelenin yeni bir döneme girmesine tanık olduk. İşçilerin, yurtsever öğretmenlerin, memurların ve devrimci gençliğin yurt çapında giriştiği direniş hakim sınıfların yüreğine korku saldı. Zaten yönetemez durumda olan siyasi iktidar sıkıyönetim tehditlerine sarıldı.

Devrimci öğretmen hareketi açısından DGM'ye karşı verilen mücadelenin bugünkü sonuçlarını, eksik ve hatalarını incelemekte yarar vardır. Çünkü mücadele devam etmektedir. Devrimci öğretmenler, direniş nedeniyle işten çıkarılan ve tutuklanan işçilerin yanındadır. Mücadele devam etmektedir, çünkü demokratik dernekler kapatılmakta, sokaklarda devrimciler kalleşçe kurşunlanmaktadır. DGM yasasının meclisten çıkmaması, zulüm ve baskıya, açlığa ve sürgüne son vermemiştir. Kurumsal faşizm, parlamenter görünümü zedelenmeden emekçiler üzerindeki zorbalığını sürdürmektedir. DGM sömürge tipi faşizmin, aslında var olan fakat görünüşte eksik olan bir halkasını tamamlayacaktır. Baskı ve terörü yasallaştırma çabasıydı. Zoru ve zulmü "Demokrasinin icaplarından" yapma girişimiydi. Bilinen nedenlerle bu girişim şimdilik sonuca ulaşamamıştır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BİR DEVRİM SORUNUDUR

DGM'ye karşı direniş, anti-faşist mücadelenin bütünü değil bir parçasıdır. DGM yasasının çıkmaması faşizmin varlığına son vermemiştir. Başka bir deyişle, 11 Ekimde Türkiye'de faşizm yıkılmış, yerini demokrasi almış değildir. Bazı "sol"cularımızın bu olayı demokrasinin zaferi gibi göstermesi sakat, sakat olduğu kadar da tehlikeli bir mantığın sonucudur. Bu sonuç bazı çevrelerde zafer sarhoşluğunu yaratacak dereceye varmıştır. DGM'nin meclisten çıkmaması ve dolayısıyla şimdiki düzeni emekçi sınıflara demokrasi olarak göstermek ihanettir ve halkı faşizme karşı elikolu bağlı bırakmaktır. Evet buna ihanet diyoruz, çünkü Profilo'da katliama girişen, fabrikalardan zorla işçi çıkartan, yurtseverleri zindanlara dolduran bir düzen demokrasi (burjuva anlamda) değil faşizmdir.

Faşizme karşı mücadeleyi siyasi iktidar mücadelesinden (özünden) kopartarak nisbi demokratik hakların korunması çizgisine indirgeyen revizyonist anlayış, direnişler sırasında yalpalayıp durmuş yanlış hedeflerle kitlelerin mücadelesine sekte vurmuştur.

Evet, DGM'ye karşı mücadele edilmesi gerekirdi, edilmiştirde. Nisbi demokratik hakların korunması ve genişletilmesi için mücadele hiçbir zaman küçümsenemez. Yetersizde olsa kazanılmış hakların korunması uğruna mücadele etmek gerekir. Ancak demokratik haklar bir bütündür. Onun bir parçasını bizzat demokrasinin yerine koymak, o hakkı elde edince demokrasinin herşeyiyle gerçekleştiğini sanmak ham hayalciliktir. Örneğin, TÖB-DER hedef olarak tesbit ettiği "Toplu sözleşmeli grevli sendika" hakkını alsa, bu ülkemizde demokrasinin (tabi ki burjuva demokrasisinin) gerçekleştiğini mi gösterir? Elbette hayır. Ama böyledir diye de belirtilen nitelikte bir sendika hakkını almak için mücadele etmemekte yanlıştır, sekterliktir. Bu anlamda DGM'nin çıkmaması demokrasinin korunması olarak ifade edilemez. 11 Ekimden sonra derin bir oh(!) çekip yayın organlarında demokrasinin kurtarılmasına övgü düzenleyenlere ve sanki faşizm yıkılmış gibi yan gelip yatanlara, bu çok bilmiş baylarımıza şunu sormak gerekir: DGM'lerin olmadığı bir düzen (bugün) demokrasidir, o halde olduğu bir düzende (dün) faşizmdir. Öyleyse dün ülkemizde kurumsal faşizmin (sömürge tipi) olduğunu söyleyen proleter devrimcilere niye karşı çıkıyordunuz? Ve niye "Faşizme Geçit Yok" sloganına dört elle sarılarak faşizmi bugün için veya ufukta bir tehlike olarak gösteriyordunuz? Dün gençler öldürülüyor, işçiler tutuklanıyordu da bugün bunlar olmuyor mu?

Görülüyor ki pek hızlı ilerlemeci baylarımızın hepsi sapla samanı birbirine karıştırmakta yarış halindedirler. Bırakınız sosyalist demokrasiyi, burjuva demokrasisini bile anlamaktan acizdirler. Devrimcilere düşün görev, demokrasi ve demokratik haklar için mücadelenin bir devrim sorunu olduğunu, ancak devrimci bir tarzda ele alınırsa kazanılacağını kitlelere ve kadrolara usanmadan vurgulamaktır. Bu gerçeği unutmadan kitlelerin anti-faşist mücadelesinin en ön saflarına geçmektir. Ülkemizde faşizme yenmenin, demokrasiyi gerçekleştirmenin ve emekçi halkın kurtuluşunun biricik yolu emekçi halkın kendi iktidarının kurulmasıdır, DEVRİMDİR.

TÖB-DER GENEL MERKEZ YÖNETİCİLERİ FAŞİZME KARŞI TUTARLI TAVIR TAKINAMAZLAR

DGM pratiği Türkiye solu için bir denek taşı olmuştur. Proleter Devrimciler anti-faşist mücadelenin bayrağını yükseltirken tüm devrimci-demokratik

kuruluşların ortak mücadelesini ve dayanışmasını önermişlerdir. Bunun karşısında örgütümüz TÖB-DER'in genel merkeziyle, TÜM-DER, TÜS-DER gibi kuruluşların yöneticileri DİSK'in desteklenmesini savunmuşlardır. Sanki DGM sadece DİSK'in tabanını veya yönetimini baskı altına almak için veya onu kapatmak için çıkarılıyormuş gibi... Sanki, öğretmenlere memurlara sağlık elemanlarına ve tüm devrimcilere karşı değilmiş gibi. Oysa, DGM bütün emekçi halkımızın üzerinde bir baskı ve zulüm aracıydı.

TÖB-DER genel merkez yöneticileri bütün uyarılara rağmen üyelerinin hakkını korumak için hiçbir girişimde bulunmamıştır. 600 şubesi, 120.000 üyesiyle koskoca bir örgüt susmuştur. Her ne hikmetse DİSK'in yönetiminin olmadığı veya onaylamadığı hiçbir harekete katılmayacaklarını belirtmişlerdir, ve katılmamışlardır. 27 Eylülde 14 demokratik kuruluş ile yapılan mitingin dışında Genel Merkez, DGM konusunda kendi örgütüyle ve kendi gücüyle hiçbir direnişte bulunmamıştır. Hatta, bazı kuruluşların düzenlediği mitingleri engellemek için bildiri yayınlamış, gazetelere ilan vermiştir. Devrimci Gençlik Federasyonu tarafından Ankara'da 20.000 kişinin katılmasıyla düzenlenen yürüyüş acaba kimin içindi ki TÖB-DER buna katılmadı?

Buna kendine güvensizlik ve kuyrukçuluk denir.

TÖB-DER Genel Merkezinin yetersizliği derneğin kanunsuzca kapatılmasında da kendini gösterdi. Elinden oyuncağı alınan çocuk durumuna düşen yöneticiler, devrimcilerin önerilerine kulak asmamayı marifet saymaya devam etmişlerdir. Vazgeçtik direnişten ve güçlü bir hareketten, bir afişleme bile yapılmamıştır. Şubeler ve öğretmenler boşuna haber beklemişlerdir, Ankaradan. İçişleri Bakanlığının önüne bir siyah çelenk koymak cesaretini bile gösteremeyen Gültekin Gazioğlu ekibi, tabanın baskısına dayanamayarak Danıştayın ilk kararından sonra derneği açmak zorunda kalmıştır. Sosyal Demokrat Vedat Dalokay bile hodri meydan diyebilirken 120.000 üyeli ve üstelik sosyalist olduğunu söyleyen bir genel merkezi olan TÖB-DER beklemiş, beklemiş, beklemiştir. Ve hala beklemektedir.

Öte yandan genel merkez yönetimi polisin arama yapacağını bildiği halde Ankara Şubesindeki devrimcilere haber vermeyişinin hesabını nasıl verecek bilemiyoruz. Onlar nasıl olsa "goşist, anarşistler yakalanırlarsa biz de kurtulmuş oluruz" diye düşünmüş olacaklar ki devrimcilerin zor durumda kalmasına sebep olmuşlardır.

Demokratik kitle örgütlerinin birbiriyle ilişkilerinde esas olan güçbirliği ve dayanışmadır. Bir demokratik kitle örgütünün, bütün emekçileri ilgilendiren bir sorunda "ben öncülük yaparsam olur, olmazsa olmaz" şeklindeki tavrı kesinlikle yanlıştır. Öncülük herşeyden önce siyasi bir olgudur ve siyasi parti tarafından yürütülür. DİSK'in işçi sınıfının ekonomik-sendikal örgütü olması onun politik alanda öncü olmasına ve öncülük pazarlığına girişmesine haklılık kazandırmaz. Ekonomik-demokratik mücadele örgütlerinde öncülük-artçılık sözkonusu olamaz. Ekonomik-demokratik ve politik mücadelenin öncüsü ancak proletaryanın öncü müfrezesi (partisi) olabilir. Ülkemizde proletaryanın partisinin olmayışı (şu anda olmayışı) bir eksikliktir, ancak bu durum herhangi bir meslek örgütünün diğerlerine öncülük yapmasına ve üstelik bunu bir ön şart olarak ileri sürmesini gerektirmez.

Siyasi önderlik için siyasi örgütlenme şarttır. Olmazsa, olan işte bu gerçektir. Tabi bazıları Marksizmi revizyona tabi tuttukları için bu gerçeğide bir kalemde silip atmışlardır kendilerince.

Öte yandan bugünkü TÖB-DER genel merkezi, üyelerinin yetiştirdiği ve emek verdiği gençliğe bir düşmanlık havası içindedir. Ne yazıktır ki, öğretmenle öğrenci arasında diyalog ve işbirliği kuracağı yerde, aralarına duvar çekmektedir. Kendiniz gibi düşünmüyor diye, göz bebeğimiz Devrimci Gençlik'e ve onun temsilcileri örgüte nasıl olurda mitingte söz vermezsiniz?

Ve unutmayınki gençliği olmayanın geleceğide yoktur.

Devrimci Öğretmenleri yakından ilgilendiren DGM'ye karşı TÖB-DER genel merkezi yeterince mücadele edememiştir. Kendi tabanını faşizme karşı seferber edememiştir. Baskılara cesaretle göğüs gerememiştir. Oysa devrimci sorumluluk, bütün öğretmenlerin halk kitleleriyle ve işçi sınıfıyla birlikte direnişini gerektirirdi. Her direnişte ilham kaynağı veya muska arar gibi falan örgütün yöneticilerinin olup olmadığına bakmak olsa olsa korkaklık ve kendine güvensizliktir.

TÖB-DER Genel Merkezi bugünkü yapısıyla öğretmenlerin devrimci mücadelesini yönlendirecek yetenekte değildir. İşçi sınıfının mücadelesini revizyonist "toplumsal ilerleme" tezinin peşine takanlar, ileri demokrasi hayalleriyle avunanlar öğretmenlerin ekonomik demokratik sorunlarını (seçimlerde bol bol kullanmalarına rağmen) gözardı edenler, kuyrukçuluk politikası güdenler faşizme karşı tutarlı tavır alamazlar.

Faşizme karşı tutarlı olabilmek, meslek ve özlük sorunlarını çözebilmek içinse, herşeyden önce devrimci bir dünya görüşüne sahip olmak gerekir.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

DGDF (Devrimci Gençlik) Basın Bildirisi

Hürriyet gazetesinde bir süredir "Silahları bırakalım" adlı bir kampanya sürdürülmektedir. Mesele, "Ülkü Ocakları" ve "DEVRİMCİ-GENÇLİK" arasında asgari müşterekler bulup çatışmaları durdurmak olarak sunuluyor. Meselenin bu şekilde ele alınışı tamemen yanlıştır. Bu mesele bizimle Ülkü Ocakları arasındaki bir mesele değildir. Bugün ülkemizde meydana gelen olayların "karşıt görüşlü" iki gençlik grubu arasındaki mesele olmadığı gün gibi ortadadır. BUGÜN ORTADA TEK YANLI BİR SALDIRI OLAYI VARDIR. Bu saldırı tüm emekçi halk yığınlarından yana güçlere karşı yöneltilmektedir. Faşistler tüm ilerici kişi ve kuruluşlara saldırıyorlar. öğretmenlere, memurlara, işçilere, köylülere ve tüm gençliğe, kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar.

BİZ KENDİMİZİ BÖYLE BİR ÇAĞRININ MUHATABI KABUL ETMİYORUZ. Bizim bırakacak silahımız yoktur. Ve biz demokratik haklarımızı kullanmaktan, canımızı savunmaktan başka birşey yapmıyoruz. Ortada iki taraflı bir vuruşma değil, tek yanlı bir FAŞİST TERÖR EYLEMİ var. Tüm halkı teslim almak için girişilmiş, işçi, köylü, öğretmen, memur, tüm yurtseverleri baskı altında tutmak için girişilmiş tek yanlı saldırılar var. Bugün gibi açıktır. Faşist Ülkü Ocaklarının saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir sırada böyle bir çağrı yapmaya kalkışmaları da bu durumun bir sonucudur. Ülkü Ocaklılar bu halleri ile kanlı ellerini arkalarına saklamaya ve gülümsemeye çalışan, suçüstü yakalanmış katillere ne kadar benziyorlar. Onlar ne kadar gülümserlerse gülümsesinler ellerindeki kanı ve cinayetlerini saklıyabilirler mi? Aynı şekilde, faşistler "silahları bırakalım" diyorlar: Bu onların silahlı olduklarının açık bir itirafı değil midir?

FAŞİSTLER SALDIRMAKTAN VAZGEÇSİN OLAYLAR DURACAKTIR! Ama biz, aynı zamanda onların bunu gerçekleştiremeyeceklerini de biliyoruz. Çünkü faşist ülkücüleri başkaları idare ediyor. Onlar, faşist terörü sürdüren asıl mihrakların aletidirler. İşte bu yüzden Ülkü Ocakları saldırgan taraf olmalarına rağmen, yine de bu açıdan tek başlarına muhatap alınamazlar. Başka bir deyişle Ülkü Ocaklarının cinayet ve saldırılarının sorumlusu devlettir, ve bugün devleti yönetenlerdir. Yurtsever basında Ülkü Ocaklarının, ülkemizdeki faşizmin bir kurumu olan KONTR-GERİLLA ile yakın ilişkisi sergilenmiştir. Aynı şekilde, geçtiğimiz günlerde, Ecevit de ülkücülerin başbuğunu yalnızca bir "tabanca" olarak gördüğünü, saldırının kaynağının bu tabancayı tutan eller olduğunu vurgulamıştır. Uğur Mumcu ve birçok gazeteci, Ülkü Ocaklarının bazı devlet kurumlarınca yönetildiğini yazmıştır. Bunun aksi kanıtlanmadıkça Ülkü Ocaklarının tüm cinayetlerinden devleti ve onu yönetenleri sorumlu tutmak gerekir. O halde olaylar önlenmek isteniyorsa faşist Ülkü Ocaklıları idare edenler onların tasmasını çeksinler olaylar duracaktır.

Biz DEVRİMCİ-GENÇLİK olarak Ülkü Ocaklarının sahte barış çağrısını işte bu açıdan değerlendiriyoruz. Ve şu önemli noktaya dikkat çekiyoruz: ONLAR BU ÇAĞRILARIYLA CİNAYETLERİNİ PERDELEMEK İSTİYORLAR; YENİ SALDIRILARINA ZEMİN HAZIRLIYORLAR! Örneğin barış çağrısını yaptıkları aynı gün, Gazi Eğitim'de bir devrimci kardeşimizi hunharca katletmişlerdir. Bu somut durum karşısında, zaten herzaman gündemde bulunan kendi çağrımızı tekrarlamakta yarar görüyoruz: Faşistlerin azgın saldırıları karşısında tüm yurtseverler, tüm halkımız, MEŞRU MÜDAFAA göreviyle yükümlüdür. Bu pasif bir savunma değil, aktif bir savunma olmalı ve bütün anti-faşistlerin eylem birliğiyle gerçekleşmelidir!..

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU GENEL BAŞKANI
● Mehmet Ali YILMAZ

Anti-Faşist Mücadelede AKD ve Devrimci Öğretmenler Omuz Omuza

Bir yıla yakın zamandır Ankara'da devrimci siyasetin belirleyiciliği altında kadınların ekonomik-demokratik taleplerinden hareketle mücadelesini sürdüren bir dernek var. ANKARA KADINLAR DERNEĞİ.

Kurulmasından bu yana çok kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, hayatın çeşitli alanlarındaki çalışmaları, eylemleri ve ileriye dönük çalışmalarıyla, Türkiye devrimci hareketi içerisinde kendini kabul ettirmiş devrimci bir dernek. Ekonomizmin, feminizmin, burjuva kadın dernekçiliğinin batağına saplanmadan çalışmalarını sürdürmekte.

Günümüz Türkiyesi, sömürünün alabildiğine sürdürüldüğü geniş emekçi yığınları üzerine baskı ve terörün gün geçtikçe arttığı, burjuva anlamda da olsa kazanılmış hak ve özgürlüklerin son kırıntılarının da ortadan kaldırılmaya çalışıldığı, günleri yaşıyor. Gün geçmiyor ki, üniversite, lise kapısında bahçesinde hatta sınıfında ders takibeden bir devrimci öldürülmesin, Devrimci öğretmenler yerlerinden sürülmesin, kıyılmasın, dövülüp, vurulmasın, ekonomik,

Devamı 14. sayfada

GENEL OLARAK MÜCADELE, ÖRGÜTLENME ve DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

NİÇİN ÖRGÜTLENMELİYİZ?

Sınıflı bir toplumun insanlarıyız ve emperyalizme bağımlı bir ülkede yaşıyoruz. Bugün yurdumuzda emekçi sınıf ve tabakalar, (işçiler, köylüler, küçük üreticiler, memur ve öğretmenler, öğrenciler) kendilerini sömüren ve baskı altında tutan, emparyalizm, emperyalizmle bütünleşmiş tekelci sermaye ve onlarla işbirliği yapan tefeci-bezirgan ve toprak ağalarının oluşturduğu hakim sınıf ittifakına karşı bir kurtuluş mücadelesi içindedirler. İçinde yaşadığımız toplumun insanları olarak sınıflar arası ilişki ve çelişkilerden kaynaklanan sorunlarımız var. Günlük yaşantımızda kimimiz bu sorunların bilincine vararak, kimimiz ise hiç olmazsa bunların yüzeysel etkisinden sürekli bir tedirginlik içindeyiz. Toplumsal sınıfların verdikleri kavga, sömürenlerle sömürülenlerin kavgası olarak somutlaşıyor. İşte bu ortamda tüm bireyler bu kavgada kaçınılmaz olarak saf tutuyorlar. Devrimci öğretmenler olarak bizler sınıflar savaşının kendi özel koşulları ve biçimleri doğrultusunda kendi üzerimizde nasıl yansıdığına, sürülerek, görevden uzaklaştırılarak, açığa alınarak, ailelerimiz parçalanarak tanık olmaktayız. Daha doğrusu hayatın canlı pratiğinde bu mücadelenin bilfiil unsurları olmaktayız.

Tarih boyunca görülmüştür ki, bütün toplumsal mücadelelerde, sömürüye karşı olan sınıflar, tabakalar, gruplar, örgütlü oldukları sürece mücadelelerinde başarılı olabilmişlerdir. Kara, karanlık, boğucu günlerden aydınlıklara, kurtuluşa, sosyalizme geçilmeye başlandığı günümüz dünyasında, her düşünebilen insanın gözünden kaçması olanaksız olan en büyük gerçek şu olmuştur. İnsanlar toplumsal örgütlerine sahip olmadıkları sürece, toplumsal örgütlerini yitirdikleri anda ve yitirdikleri ölçüde boyunduruk altına sokulmuşlar köleleştirilebilmişlerdir. Ve burjuvazi, çağımızda sömürü düzenini sürdürebiliyorsa, bu onun tepesinden tırnağına dek, örgütlü olabilmesinden ve bu örgütlülüğünü sürekli kılabilmesindendir. Bu yüzden kapitalist toplumda burjuvazinin anti-tezi olan işçi sınıfı, iktidar kavgasında başarıya ulaşabilmek için diğer halk kesimleriyle beraber örgütlenmek ve örgütlü mücadele vermek zorundadır.

Yazımızın başında şunu belirtmeliyiz ki devrimciler çözümlemek durumunda oldukları sorunları enine boyuna incelemek, somut durumlardan hareket ederek bilimi kılavuz edinmek zorundadırlar. Ancak bu şekilde kabaca başarı elde edilebilir. Bilimsel tahlillere somut durumlara dayanmayan nerede ve nasıl yaşanıldığı bilinmeyen görüşler elbette pratikte mahkum olacaklardır. Biz şu anda karşımızda duran (genel anlamda) örgütlenme sorununu ve demokratik kitle örgütlerini şöyle bir yöntemle ele aldık.

MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME:

Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak tayin eden şey o örgütün eyleminin muhtevasıdır. Bir örgütün tüzüğü ve levhası istediği kadar "sol" olsun, pratikte bir varlık göstermiyorsa veya yaptığı eylemin muhtevası işçi sınıfı hareketine yarar getirmiyorsa, o örgüt "sol" bir örgüt olamaz. Örgüt, bilindiği gibi belirli amaçlar için, belirli ilkeler etrafında birlik olmuş, bu amaç ve ilkeler doğrultusunda toplu bir çalışma yürüten insan topluluğudur.

Bu bilgilerin ışığında, ülkemizde bugün genel olarak işçi sınıfının örgütlenme sorununa ve demokratik kitle örgütlerinin niteliğine bakış açımızı sırasıyla koyacağız.

İşçi Sınıfının Mücadelesi ve Örgütlenmesi ve Demokratik Kitle (yığın) Örgütleri:

İşçi sınıfının mücadelesi, ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik olmak üzere üç ayrı biçimde kendini gösterir. Bu mücadeleler işçi sınıfının öncü savaşçı partisinin ideolojik, politik ve örgütsel önderliğinde yürütülür. Demokratik kitle örgütleri esas olarak ekonomik demokratik platformda mücadele verir.

İşçi sınıfının mücadelesi, ideolojik, politik ve ekonomik-demokratik yönlerin diyalektik bir bütünlük içinde kaynaştırılmasıyla ilerler ve yükselir. Bu mücadele biçimleri ayrı ayrı örgütleme biçimlerini (modellerini) de birlikte getirir. Şimdi bu mücadele biçimlerinin her birini ayrı ayrı inceleyelim.

1. Ekonomik-Demokratik Mücadele: Ekonomik mücadelenin konusu işçilerin hayat ve çalışma şartlarının düzeltilmesidir. Ücretlerin ve maaşların arttırılması, daha iyi yaşam koşullarının sağlanması, en temel hedeftir. Ekonomik mücadele işçilerin işgüçlerini daha elverişli şartlara satmak için patrona karşı kollektif mücadelesidir. Bu mücadele zorunlu olarak mesleki bir nitelik taşır. Çünkü çalışma şartları ayrı ayrı mesleklerde çok farklıdır. İşçi sınıfının tarihte ilk hareketleri ekonomik mücadeleleri olmuştur. Bu mücadele yönteminin çağımızda ortadan kalktığı, geçersiz olduğu anlamında alınmamalıdır. Kapitalizm var olduğu sürece bi önemli bir mücadele aracı olarak var olacaktır. Haksızlıkların teşhir edilmesi sınıf bilincinin uyanması için, sosyalizmin yayılması için başlangıç noktası

olabilir. Çünkü en az sınıf bilincine sahip işçi bile ekonomik çıkarlarını korunması gerektiğinin bilincine sahiptir ve bu nedenle bu talepler uğruna mücadeleler, kitlelerin en kolay anlayabileceği mücadelelerdir. Ekonomik mücadeleler en geniş işçi tabakalarını hareketin içine sokar ve bir okul vazifesini görür.

Sorunu sadece işçi sınıfı ile sınırlamaz bütün emekçi kitleleri kapsamımıza alırsak, köylülüğün, memurların genel anlamda siyasal iktidardan çeşitli demokratik taleplerde bulunmaları, öğrenci gençliğin çeşitli akademik talepler uğruna mücadelesi bu mücadelenin kapsamına girer.

Ekonomik-demokratik mücadelenin kendisi sınırlıdır. Kapitalist sistemin özüne dokunmaz, dolayısıyla asıl sömürünün ortadan kalkmasını sağlayamaz. Üstelik bu mücadelenin başarıları hiçbir zaman kalıcı değildir, geçicidir. Çünkü siyasal iktidara sahip olduğu sürece burjuvazi verdiği tavizleri geri almak için en ufak bir fırsattan hemen yararlanır.

Dolayısıyla bu taleplerin gerçek anlamda karşılanabilmesi v e teminat altına alınabilmesi ancak iktidar sorununun çözümlenmesiyle mümkündür. Siyasi iktidar için mücadele ise ekonomik-demokratik mücadeleden çok daha geniş bir içeriğe sahiptir.

Ekonomik-demokratik mücadelenin örgütlenme biçimi sendikalar, dernekler, gençlik örgütleri v.b. demokratik kitle örgütleridir. Bu örgütler hayatın her sahasında yukarda sıralanan talepler doğrultusunda faaliyetler gösterirler. Ama bu örgütlerin demokratik baskı araçları olarak görevlerini tam anlamıyla yerine getirebilmeleri için taleplerine politik bir muhteva kazandırmaları gerekir.

2. Ideolojik Mücadele: İşçi sınıfının mücadelesi onun çıkarlarını savunur ama bu savunma unsuru işçi sınıfının eline bir anda geçmemiştir. O uzun bir mücadelenin sonunda ortaya çıkmıştır. İşçilerin sınıf bilincini uyandıran başlangıçta onun günlük mücadelesi olmuştur. Kendi hakları doğrultusunda kendiliğinden gelme mücadelenin özünde filizlenme halinde bilinci doğurduğu ve onu temsil ettiğini gösterir. Ama bu yeterli değildir. İşçi sınıfına kendi sınıfsal çıkarlarını koruyacak yeterli bilinç yani ideoloji dışardan verilir. Bu bilinç sosyalist bilinçtir. Ve işçi sınıfı mücadelesinden bağımsız olarak gelişir ve onun ürünü değildir. Doktrin olarak sosyalizmin kökleri, proletaryanın sınıf mücadelesi ile aynı ekonomik ilişkilerde bulunmaktadır. Fakat bunlar asla birbirlerini doğurmazlar. Ayrı ayrı ön şartlarda ama birbirlerine paralel olarak fışkırır, gelişirler. Sosyalizm mülk sahibi sınıfın eğitim görmüş temsilcilerinin ürünüdür, yani taşıtı proletarya değil, aydınlar zümresidir. Onun için işçi sınıfının ideolojisi ona dışardan ithal edilir. İşçi sınıfının kendi mücadelesi en fazla sendikacılık bilincini geliştirebilir. Tek başına sosyalist bilince ulaşamaz.

Sosyalist ideoloji işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin ışığıdır. Onun yolunu aydınlatır, mücadelesine rehber olur. Lenin "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" "Teorik çalışma olmadan hareketin başarılı olarak büyümesi olası değildir," derken bunları anlatmak istiyordu. (Lenin-Ne Yapmalı Sy.32, Sy.27) İdeolojik mücadelenin hedefi işçi sınıfı düşmanlarına karşı, onu savunmak, kendisine yöneltilen saldırıları boşa çıkartmaktır. İdeolojiyi geliştirme bahanesi ile her türlü oportünist, reformist, revizyonist görüşlere karşı tutarlı bir mücadele ideolojik mücadelenin temelidir.

Proleter olmayan tüm diğer emekçi sınıf ve tabakaları burjuva ideolojisinden kurtarmak, sosyalizmin saflarına kazanmak ideolojik mücadelenin hedefleri arasındadır. Böylesi bir mücadele ancak işçi sınıfının öncü savaşçı partisi tarafından doğru olarak yürütülebilir.

3. Politik Mücadele: (Siyasal Mücadele) Siyasal mücadele işçilerin işverene karşı yürüttüğü ekonomik mücadeleden çok daha geniş kapsamlı ve karmaşık bir mücadeledir. İşçilerin sınıf mücadelesinin en yüksek şeklidir. Politik mücadele iktidar mücadelesidir. Görevi bütün sınıfların siyasal memnunsuzluğunu harekete geçirmektir. İşçi sınıfı hangi sınıfa, kesime karşı yapılmış olursa olsun her türlü kötülüğe, her türlü keyfi idareye baskı ve şiddete tepki göstermek zorundadır. Aksi taktirde onun bilinci siyasal bir bilinç değildir. Öte yandan sınıf mücadelesi sadece politik alanı kucakladığı zaman gerçek, yaygın bir mücadele biçimi olamaz. Bilimsel sosyalizme göre sınıf mücadelesi yalnızca politik alanı kucaklamakla kalmayıp bu alanda belirleyici olan şeye: iktidara yöneldiği zaman ancak tam anlamıyla yaygın bir mücadele haline gelir.

İşçi sınıfının mücadelesi ve genel olarak halkın mücadelesi ağırlıkla demokratik kitle örgütleri tarafından yürütülür. Ekonomik-demokratik mücadele ağırlıkla ideolojik ve politik mücadele ile dialektik bir bütünlük içerisinde birbirini etkileyerek yürür. Burada önemli olan ekonomik-demokratik mücadeyi, ideolojik-politik mücadeleye tabi kılmaktır. Yani mücadeleyi reformist bir anlayışla değil, devrimci bir anlayışla ele almak, salt tavizler elde etmeye indirgememek gerekir. İşçi sınıfının hedefine ulaşabilmesi, siyasal iktidar mücadelesinden geçer. "Her devrimci için zorunlu, şaşmaz olan bu hedef politik iktidarın ele geçirilmesidir" (Ernesto Che Guevera - İki Üç... daha fazla Vietnam S.34) Siyasal iktidar ise siyasal mücadelenin sonucu olacaktır. Dolayısıyla işçi sınıfının bu üçlü mücadelesinde temel olan politik mücadeledir ve tüm diğer mücadele biçimleri bu amaca, temel belirleyiciye hizmet etmelidir. Ama bu hiçbir zaman ekonomik-demokratik mücadele veya ideolojik mücadele siyasi mücadeleden daha ön plana çıkamaz anlamına yorumlanmamalıdır. Öyle durumlar olabilir ki, siyasal mücadelenin temel olarak sürdürülebilmesi için, ideolojik teorik görevler ön plana çıkar. Örneğin politik mücadelenin örgütlenebilmesi için teorik sorunların tesbiti zorunlu bir ön şarttır. Bu

ideolojik mücadelenin temel mücadele biçimi olması demek değildir.

Buraya kadar açıkladığımız mücadele biçimleri ayrı örgütlenme biçimlerini (modellerini) de birlikte getirir. Yani açıkçası politik (siyasal) örgütlenme biçimi "devrimciler örgütü"dür. Öncü savaşçı partidir. Ekonomik-demokratik mücadelenin örgütlenme biçimi yukarda da işaret edildiği gibi sendika, dernek, halk dayanışma birlikleri, gençlik örgütü ve demokratik kitle örgütleridir. Burada şunu belirtmekte yarar var ki, mücadelenin ana halkası olan ideolojik ve politik mücadele ile ekonomik-demokratik mücadele birbirinden ayrılmaz. Birisi ötekini tamamlar. Ancak iktidar mücadelesi yapan politik örgüt, bütün hayatı kucakladığı, halk sınıf ve tabakalarına ve onların ekonomik-demokratik mücadelelerine komuta edebildiği zaman başarıya ulaşabilir. İşçi sınıfı ancak örgütlü mücadelesi sonucunda zafere ulaşabilecektir.

"... mücadele etmeden özgürlüğü elde edebileceğimiz konusunda hayale kapılamayız ve kapılmamalıyız. Ve mücadele ne göz yaşartıcı gazlara karşı, taşlarla karşı koyulan sokak çatışmaları, ne de barışçıl genel grevler biçiminde olacaktır. Ve bu, iki üç günde yönetici oligarşilerin baskı mekanizmasının imha eden kızgın bir halkın kavgası da olmayacaktır; bu uzun süren cepheci partizanların sığınaklarından, şehirlerden, savaşçıların evlerinden, (baskı onların akrabaları arasında uygun kurbanlar arayacaktır) katliama uğramış ülke halkından, düşmanca hava akınlarının harabettiği köy ve şehirlerden oluşacak kanlı bir mücadeledir." (E. Che Guevera İki üç.... Daha Fazla Vietnam S.25)

Bu mücadeleyi yüklenecek olan örgüt, şu veya bu örgüt değil, ancak ve ancak partidir. İşçi sınıfının kurtuluşu onun öz örgütü öncü savaşçı partisinin rehberliğinde ve önderliğinde olacaktır. "İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistce rekabet altında ayrı ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve de derin çukurlarına itilmiş olan praletarya ancak Marksizm prensipleri üzerinde ideolojik birliğe ulaşmak suretiyle ve çalışan milyanlarca insan, işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt yardımıyla kaçınılmaz bir biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir.." (lenin B.P.T. Sy. 124)

Temel olanın siyasal mücadele olduğu belirlendiğine göre, bu halde ilk görev örgütlenmeyi yürütecek olan eylemin muhtevasına uygun düşen örgütlenmeyi sağlamaktır. Yani siyasi mücadeleyi her şart altında ve durumda yürütebilecek güçlü bir örgüt oluşturmak ilk adımdır. Bu örgütlenmede siyasi örgütlenmedir, partidir. Mücadele biçimleri arasındaki bağ, ilişki kendisini aynen örgütlenmeye de yansıtır. Temel ve tayin edici partidir. (Çünkü temel olan siyasal mücadeledir.) bu anlamda kitle örgütleri partiye bağlı olmak zorundadır. (Çünkü ekonomik-demokratik mücadele siyasal mücadeleye bağlıdır.)

İşçi sınıfının mücadelesi ve örgütlenmesi her zaman yukarda koyduğumuz şekilde dialektik bir bütünlük göstermemiş her tür sapmalar zaman zaman kendisini göstermiştir. Şimdi Marks, Engels ve Lenin'in bu mücadeleler ve örgütlenmeler konusundaki yanlış anlayışlara karşı yürüttükleri mücadelelere kısaca değinelim ve ondan sonra parti meselesinin ne olduğu, ne olmadığı konusuna tekrar dönelim.

Marks, yaşamı boyunca sadece işçi sınıfının (sendikaların) ekonomik eylemini öneren Anarko-Sendikalist (Bakunin, Prothon, Blanqui v.b.) eğilimlere ve sadece siyasal eylemi savunan, ekonomik mücadeleyi reddeden Lassal'e karşı mücadele etti.

Anarko-sendikalizm öncelikle örgütlülüğü reddetmektedir. Fakat sendikalara sızabilmek için bazı temel özelliklerini gizlemiş, belli bir süre terketmiştir. Örgütlenmede başı bozukluk savunulmuştur. Onlara göre herşeyin temeli sendikalar ve devrim "Genel Grev" ile olacaktır. (olur ya!) Ve işçilerin siyasi eylemine karşıdırlar. İşçi sınıfının günlük ekonomik çıkarları (ör. ücret artışı) uğruna mücadeleyi reddetmelerine rağmen, sendikaları tek temel örgüt olarak görmeleri işçilere "hükümdar olana kadar esir olmaya devam" deyip öte yandan tek bir grev ile, tek başına genel grevle burjuvaziyi yıkacağını zannetmeleri anarko-sendikalizmin en belirgin özelliğidir.

Günümüzde (her türden revizyonistler tarafından halkın kurtuluşu dahil) atılan "Yaşasın Sendika", "Yaşasın Genel Grev" sloganlarının altında yatan bu mudur acaba? Bu bilgilerin ışığında uçar gibi parti kuran ve geçmişte tutarsızlıklarıyla bilinen partilerin ve çevrelerindekilerin benzer sloganları atmalarının mücadeleyi değil, eylemsizliği getirmesi düşünülmez mi?

Marks, bu dönemde temel olacak siyasi mücadeleyi ve onun varlığını inkar eden bu anlayışa karşı işçi sınıfı hareketlerinde siyasi eylem ile ekonomik eylem ve sendikal eylem arasındaki bağıntıyı açıklamaya çalışmıştır. Çünkü yapılması gereken en acil güncel ekonomik taleplerin dahi siyasi bir nitelik taşıdığını gösterebilmek ve işçi sınıfının siyasal mücadelesinin önemini belirtebilmektedir. Bu yanlış anlayış Lenin döneminde Ekonomizm olarak yansır. Marks bu konuda şöyle der: "Tabiatı ile işçi sınıfının siyasal hareketi, işçi sınıfı için siyasal iktidarın ele geçirilmesi amacını taşır... İşçi sınıfının sınıf olarak egemen sınıflara karşı ortaya çıktığı ve onları dışardan bir baskı ile ezmeye çalıştığı her hareket bir siyasal harekettir. Bu yüzdendir ki, işçilerin ayrı ayrı siyasal hareketleri, daima siyasal bir hareket, yani genel biçimde, genel toplumsal baskı gücünü sahip bir biçimde çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla bir sınıf hareketi oluşturur. Bu arada bu hareketler belli bir ölçüde öncülük edecek örgütü gerektirir." (Aktaran A.Işıklı S.332)

Bu dönemdeki bir diğer yanlış görüş de Lassel'in ortaya attığı sırf siyasal eylemi içeren görüştür. Lassel'e göre işçi sınıfı mücadelesinde ekonomik mücadeleye, dolayısıyla örgütlenme biçimi olan sendikal örgütlenmeye

gerek yoktur. Marks bu görüşe karşı mücadele ederken ekonomik mücadeleler yoluyla işçilerin belirli ödünler sağlayabileceğini bu mücadelenin bilinçlenmede önemli bir rol oynayacağını savunmuştur. Fakat sermayeye karşı günlük mücadele yetersizdir. Asıl olan sömürü düzeninin kaldırılması için verilecek mücadeledir. Marks'a göre işçi sınıfı bu gibi mücadeleden kaçarsa daha köklü bir mücadeleye hiç girmez. Yani ekonomik mücadele belirli ölçüde politik mücadelenin başlangıcını teşkil etmektedir. Bu mücadeleler eski toplumun tümüyle yıkılmasına, sosyalizmin kurulmasına hizmet edecektir.

Örgütlenme konusunda ayrı ayrı nitelikteki mücadelelerin, ayrı ayrı örgütlenmeleri gerektirdiğini ve işçi sınıfının siyasi mücadelesi için ekonomik mücadelenin örgütlü olan sendikaların dışında ayrıca örgütlenmeye gitmenin zorunlu olduğunu Marks ısrarla belirtmiştir. Çünkü salt ekonomik mücadelede burjuvazi emekten daha güçlüdür. Burjuvaziyi alaşağı edebilmek için sendika ve grevden daha ileri birşey gereklidir. Bu nedenle işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi acil sorundur. Sendikaların büyük gereği bu örgütün kurulmasına ve faaliyetine sağlayacağı büyük katkılar bakımından önemlidir. Proletaryanın siyasal parti halinde örgütlenmesi kaçınılmazdır.

Lenin döneminde beliren yanlış eğilim Ekonomizm'dir. Bu görüşü savunanlar işçi sınıfının siyasetle uğraşmasına karşı çıkmaktadırlar. 1899'da yayınlanan Credo adlı broşürde şöyle denilmektedir. Siyaset ve politika aydınların işidir, işçilerin politika ile uğraşmalarına gerek yoktur. Onlar sadece patronlara karşı sınırlı bazı ekonomik rahatlıklar isteyen mücadelelerle yetinmeliydiler. Tabii sonuç olarak da şu öneriliyordu: Proletarya'nın iktisadi mücadelesini desteklemek ve liberallerin muhalefet hareketine katılmak. Daha sonraları işçi sınıfını mücadelelerinden söz etmelerine rağmen bu mücadelenin ancak ekonomik mücadele ile kazanılacağını savunmuşlardır. Böylece ekonomistler işi, sosyalizmi işçi sınıfı hareketinden tecrit etmeye kadar götürmüşlerdir. Oysa M-L, işçi sınıfı hareketiyle, sosyalizmin birleşimidir. Görevi işçi sınıfı hareketini bir bütün olarak ele almak ve bu hareke en asli hedefini ve politik görevini göstermek ve politik-ideolojik bağımsızlığı korumaktır. "İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendisi tarafından kazanılmalıdır." Engels'in bu büyük ilkesine de ters düşer Ekonomistler. Hareketi Marksizm-Leninizm'den tecrit edecek, onun burjuvalaşmasına yol açacaklar. Asıl olan ekonomizm mücadeleye politik nitelik kazandırmaktır. Ekonomistler ise buna yanaşmamışlardır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

AKD ve DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER

10. Sayfadan devam

demokratik talepleri uğruna direnişe geçen emekçilere saldırılmasın. Devrimci yurtsever ilerici her kim bağımsızlık, demokrasi uğruna ağzını açarsa, akıla gelmedik baskı ve teröre maruz kalmasın.

ABD emperyalizmine bağımlı egemen sınıflar, sömürülerini sürdürebilmek, yükselen devrimci halk muhalefetini bastırmak, kırmak için baskı ve terörünü açık faşizm tercihine uygun şekilde arttırıyor.

Faşizm, bir yandan faşist komandoların baskı ve terörü ile, geniş halk kitleleri üzerinde, pasifizm ve yılgınlığı egemen kılmaya çalışırken, öte yönden de kendisine kitle tabanı yaratmaya çabalıyor.

Türkiye'de günümüz şartlarında kendisine ilericiyim, yurtseverim, devrimciyim diyen herkes anti-faşist, anti-emperyalist mücadele içersinde yerini almak zorundadır.

Ankara Kadınlar Derneği olarak bu tesbitten hareketle özel olarak kadınlarımız genel olarakta emekçi halkımızın kurtuluşunun bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesi sonunda olacağına inanıyoruz. Ve anti-faşist mücadelenin örgütlü, kararlı ve doğru siyaset önderliğinde başarıya ulaşacağını söylüyoruz.

Bu yolda izleyebileceğimiz doğru siyaseti şöyle tesbit ediyoruz; faşist zorbalığa aktif bir şekilde karşı çıkarak, örgütlü halk yığınlarının direnişini bir kale gibi faşizmin karşısına dikmek ve faşist saldırıların kaynağını yoketmek. Faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını yükseltmek.

Hayatın her alanında faşizme karşı örgütlü, kararlı ve tavizsiz mücadele vermek.

Bu tesbitlerimiz doğrultusunda Ankara Kadınlar Derneğinin görevi kadınların somut sorunlarından hareketle siyasi gerçekleri açıklamak, sorunun salt bir kadın sorunu değil, bir düzen sorunu olduğunu kavratmak ve kapitalizmin sömürüsünün ve gerici değer yargılarının baskısının ancak emekçi halkın iktidarıyla son bulacagını öğretmektir. Bu yolda en geniş kadın yığınlarını anti-faşist mücadele içersine sokarak, onlara gerçek kurtuluşun nerede olduğunu göstermeli ve bu yığınlar içersinden ileri unsurların devrimci harekete kalıcı olarak katılımını sağlamalıyız. AKD bu yolda eylemlerini sürdürmektedir. Ve bundan böylede sürdürecektir.

Şimdilik sadece Ankara'da çalışmalarını sürdüren derneğimiz Türkiye çapında da örgütlenme çalışmalarını hızlandırmıştır. Devrimci kadınların bir örgüt çatısı altında mücadelelerini sürdürmeleri amacımızdır. Bu yolda Türkiye'nin dört bir yanında mücadele veren devrimci öğretmenlerimize de bir görev düşmektedir. Devrimci öğretmenlerimiz bölgelerinin somut koşullarını ve mevcut potansiyeli değerlendirerek bu alandaki örgütlenmeleri teşvik etmeliler, AKD ile ilişki kurulmasını sağlamalıdırlar. Biz AKD olarak bu örgütlenme çalışmalarında devrimci öğretmenlerin katkılarının çok büyük ve yararlı olacağı inancındayız.

YAŞASIN HAYATIN HER ALANINDA FAŞİZME KARŞI VERDİĞİMİZ ÖRGÜTLÜ, KARARLI ve TAVİZSİZ MÜCADELE

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM VE BİRLİK SORUNU

sayfa 5 den devam

bunlarla uğraşmayı devrimci mücadeleye yeğ tutmuş, bu kafayla da "kitle çalışması"(!) yaptıklarını iddia etmişlerdir. Sonra en önemli sorun ideolojik mücadeleden kaçıp, kitlelere işin dedikodusunu yapmalarıdır. Pek tabiidir ki böyle bir çalışma devrimci bir çalışma olamaz. Bu olsa olsa oligarşinin sol içindeki uzantılarının tavrı olabilir. Oysa bütün samimi unsurlar şunu çok iyi bilmelidirler ki, bugün meselemiz: A veya B grubunun toparlanması değil tüm gerçek devrimci unsurların toparlanmasıdır.

Sömürü sisteminin: yeni-sömürgelerdeki emperyalist (özellikle ABD) hakimiyetini muhafaza etmenin ifadesi olan oligarşiye karşı birlik, "bilimsel sosyalizmin temeli üzerinde kurulabilir"

Birlik için, içinde bulunduğumuz "an"ın gelişmelerini doğru yakalamak, ayrılık sebeplerini doğru yorumlamak, gündeme gelen meseleleri çözmek için uğraşarak, gelişmelerin üstüne üstüne gidip, ideolojik mücadele yöntemini hayatın canlı sıcaklığı içine çekip uygulamaktır. Bu, ideolojik mücadele hayatın her alanında temel alındığı süreçedir ki, böyle bir durum da devrimci kesim mutlaka zafer kazanacaktır. Bugün herkesçe bilineceği gibi bugün içinde bulunduğumuz darma dağınıklığın temel sebebi ideolojiktir. Kötü yürütülen ideolojik zayıflığı da hesaba kattığımızda bunun ne kadar gerçek olduğu ortaya çıkacaktır. Bu sağ ve "sol" sapmalara gelişme ortamı yaratmakta, yine bu sapıklar tarafından temel meseleler arka plana itilmektedir.

Yeni bazı grupçuklar ise suni ayrılıklarla ortaya çıkmakta, yeni Amerikalar keşfederek temel meseleleri çarpıtmaktadırlar. (Emperyalizm tahlili vs..) Bizler, içinde bulunduğumuz dönemi doğru değerlendirdiğimiz zaman, şunu açıkça görürüz ki, Türkiye solu 12 Mart'ın bize miras bıraktığı "ayrışma dönemi"ni aşıp, saflaşma dönemine geçmektedir. Bu ise revizyonizm ve oportünizmin sonunu, birliğin ise en elverişli koşullarını yarattığını söyliyebiliriz.

Bugüne kadar, bazen çok "keskin" kişilerin, bazen üç-beş "yeni tahlilin" etrafında "birlik" çığlıkları atılmış, kimileri ise kendi görüşlerini bazen "sır" olarak ele alıp, kitlelere başka maskelerle gidilmiş, bazen de kendilerine üç-beş kişilik tekke kurduklarında, devrimcilere "yol ayrımı" gösterilip, düne kadar saygı duyup övmekle bitiremedikleri devrimcileri; sapma çizgide olmakla suçlamışlardır. Ama hayatın canlılığı, pratiğin canlı pınarı bunların suratına doğrunun yumruğunu indirecek güçtedir.

"Devrimci hareketin meseleleri karmaşık ve çözümü güç meselelerdir. Bu şartlar altında sosyal sınıf pusulasının ayarındaki bozukluklardan dolayı, bir devrimci hareket, hareketin ilkelerini değişik yorumlayan, "ufak görüş ayrılıkları"nın varlığı, sağ ve sol kanatların varlığı, kaçınılmaz bir olgudur. Bu kaçınılmaz olguda önemli olan, birlik isteğiyle yola çıkmak ve karşılıklı saygı çerçevesi içinde bu görüş ayrılıklarının temeline inerek, bilimsel sosyalizmin devrimci ilkeleri üzerinde var olan bu farklılıkları gidererek, işbirliği sağlamaktır.

Devrimci tutum budur. Yani görüş ayrılıkları karşısındaki devrimci tutum, bazı arkadaşların yaptığı gibi, bu ayrılıkları örtbas etmek değil, üstüne üstüne gitmektir." (Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup) Ve devrimciler meseleyi bu şekilde ele aldıkları zamandır ki, teori ile pratik arasındaki kopukluğu ve bunun ideolojik karakterini kavrayıp, diyalektik bütünlüğünü sağlayacaklardır. Sorun sadece birlik veya ideolojik ayrılıkların asgariye inmesi değil, birliğin yaratacağı ortam içinde, devrimci eylemleri bütünüyle ele alıp, hayatın canlı sıcaklığı içine çekmektir de....

Bunu kendi örgütümüz TÖB-DER içinde de görmekteyiz. TÖB-DER 12 Mart sonrası döneminin kendine düşen payını almış, içinde bulunduğumuz durum da buna elverdiği için, yönetim revizyonist ideolojiye sahip grupların eline geçmiştir. Revizyonizmin yönetimi alması bizim açımızdan bir zaaftır. Ancak biz bunu da yukarı'da saydığımız meselelerin dışında ele alamayız. Bizler bunun içindir ki "şabloncu" sülalenin (PDA ve sülalesinin) yaptığı gibi ele alamayız. Bağırıp çağıramayaz (örgüt parçalanıyormuş vs... vs..) Çünkü mesele bağırıp çağırmak değil, öğretmen mücadelesini çağının en devrimci mücadelesine tabi kılmaktır. Yoksa bugün parçalanan örgütümüz değil, revizyonizmin ve oportünizmin karargahıdır. TÖB-DER içinde yükselen devrimci muhalefetin sesi bu iki sapmayı da ürkütecek güçtedir. Kısaca kulaklarımızın duyduğu çığlıklar oligarşinin yedek namlusunun son çırpınışları, başka bir deyişle uçuruma yuvarlananların "imdat"(!) sesleridir.!

Bugün TÖB-DER yöneticileri, DİSK'in revizyonist yöneticilerinin kuyruğuna takılmış, işçi sınıfı hareketini içten sabote eden revizyonistlerdir. Tüm mücadele biçimlerini yanlış ele alan baylarımız, kendi görüşü dışındaki kuruluşların anti-faşist eylemlerine katılmamaktadır. Katılmak isteyenlere de engel olunmaktadır. Bu oligarşik diktaya yeşil ışık yakmaktır. (18 Eylül hatırlansın...)

Yazımızı Kim İl Sung yoldaşın şu sözleriyle bitireceğiz.

"Ortaklaşa eylemlerin gerçekleşmesinde proleter devrimcilerin uymak zorunda oldukları ilke, mücadele ederek birleşmek ve birleşerek savaşmaktır. Bizim benimsediğimiz ortaklaşa eylemler, ilkesiz bir kaynaşma ve ilkesiz bir birlik değildir. (...) Ortaklaşa mücadele sürecinde, oportünist unsurları eleştirmek, ve bertaraf etmek, ve anti-emperyalist unsurları desteklemek ve geliştirmektir."

Yaşasın Öğretmenlerin Devrimci Eyleminin Birliği!

Yaşasın Devrimcilerin Birliği!

A.D.

